

Време од судбата бега,
таму горе на небото
каде зората зарудува,
каде сила и верба изнудува.

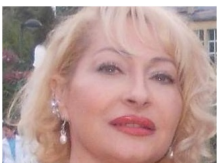
Време бега од судбата,
таму покрај гробиштата
каде коските се грчат
и чемерна болка вијат.

Време од судбата бега,
каде оган жари во душата,
каде солзи исти се леат,
каде маки исти се делат.

Мајка со свезда и месечина,
друга мајка со крст и кандило,
стрела огнена ги пробила,
чеда мајкини им одзела.

Бела пепел ги сториле.
Една мајка единец жали,
друга мајка солзи рони....
Стрела луто колнат!

И двете не знаат
чија пепел жалат.
Зарем важно ли е
кога иста болка делат.

Виолета Сековска